

UNA DECISIÓ JUSTA

L'opció de continuar de Rajoy mostra l'entrega a un projecte en què creu i el respecte per la militància

FRANCESC VENDRELL

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 12.03.08

D'Alfonso Guerra en vam aprendre moltes coses. Una d'aquestes coses va ser l'expressió "dolça derrota", que després resulta que no existeix: hi ha victòries i derrotes; els uns governen i els altres es queden a l'oposició. Si bé això és així, tan dur com real, si en algun cas es pot aplicar l'expressió "dolça derrota" és per exemple als resultats del PP, de Mariano Rajoy, aquest 9 de març. El PP ha perdut les eleccions generals, és cert, però també ho és que ha millorat els resultats en vots reals i en escons. El PP ha perdut creixent, que, si bé és perdre, no és el mateix que perdre baixant. Aquesta primera afirmació, apreciació, no és intranscendent en la decisió, per entendre la decisió, que Rajoy ha adoptat.

Mariano Rajoy, de nou, no pot ser president del Govern espanyol i això, segons el meu parer, no és una bona notícia. Sóc un dels qui pensen que hauria estat un bon president del Govern ja l'any 2004. Però encara més ara, el 2008, perquè hauria estat el president que Espanya necessita en l'actual disjuntiva. Pot ser que a alguns els sorprengui aquesta afirmació. És, òbviament, personal i feta a partir del coneixement de la persona; com gairebé tot a la vida, és discutible. I, des d'aquesta apreciació, que Mariano Rajoy hagi adoptat la decisió de, si el partit així ho vol, continuar

al capdavant de la formació i tornar a optar a la presidència del Govern és una molt bona notícia.

LA DECISIÓ de quedar-se al capdavant del partit fins al pròxim congrés i presentar-se com a candidat a la reelecció al càrrec és una aposta, a part d'encertada, que és a l'altura d'una persona que sempre sap ser on correspon i acceptar els desafiaments i les obligacions que ens imposa la vida a cada moment. Que ningú s'enganyi amb lectures interessades. L'opció de mantenir-se demostra entrega per un projecte en què Rajoy creu. L'opció de tornar-se a presentar a la reelecció demostra respecte per la militància, respecte per la democràcia interna: serà ella justament qui decidirà. És al partit a qui li toca decidir quins líders vol o no vol. Són tots els seus militants els qui tenen dret d'opinar.

Els comentaris externs, els articles d'opinió, les tertúlies, els mitjans de comunicació i els seus criteris, que han de ser escoltats i analitzats, no són la veu del partit. La veu del partit són, hi insisteixo, els seus militants, tots ells. I per això celebro d'una manera molt especial la decisió de Mariano Rajoy d'escoltar tot allò que aquesta mateixa militància li hagi de dir.

En aquests quatre anys, que han estat complicats, Rajoy ha tingut dos problemes de fons als quals no ha pogut trobar la solució adequada, el punt d'equilibri: fidelitzar un vot hipermotivat per missatges radicals, i entendre i entendre's amb la complexa societat catalana.

El mèrit del PP --no és cap novetat aquesta afirmació-- és que es tracta d'un partit que ha aglutinat el vot des del centre fins a la dreta dura. I no únicament això, sinó també que ha inclòs en un únic partit, en un sol

espai polític, posicions i postulats molt oposats que en altres països comparteixen espais polítics ben diferenciats. Això ha estat així durant molt de temps: un partit amb postulats de centre rebia el suport de la dreta dura. El problema s'ha originat quan, per pressions mediàtiques, per missatges radicals, potser per derrotes incompreses, s'ha optat per fer polítiques de dreta dura i s'ha pretès després el vot del centre.

Rajoy s'ha vist obligat a fidelitzar la part més extrema del partit, i això l'ha allunyat del centre. És el centre qui dóna derrotes i també qui pren victòries. No és fàcil conjugar tot això. No és fàcil treballar amb pinzell fi en èpoques de grans brotxes, però és el que cal fer i crec que és en aquest àmbit on Rajoy se sent còmode.

CATALUNYA ÉS una societat complexa. Políticament es veu ben clar: cinc partits i resultats diferents, a vegades radicalment diferents, segons les eleccions. Entendre aquesta complexitat no és fàcil, i encara menys si s'analitza des de realitats més senzilles o des de cercles tancats. El missatge (dic el missatge, la manera de dir les coses, no les coses en si) que agrada a Catalunya no és el que agrada a Madrid. No és un problema de parlar en català o en castellà, és un problema de parlar a la manera catalana, amb independència de la llengua que es fa servir. Això no és ni bo ni dolent, no és més Espanya, ni menys Espanya, és simplement així. El complex procés estatutari, i les seves derivades, va comportar una decisió que, segons la meua opinió, ha influït en el resultat electoral de diumenge passat. El canvi de Josep Piqué, que defensava Espanya des de Catalunya, ha estat un greu error.

Mariano Rajoy ha fet les seves reflexions i ha adoptat les seves decisions. S'obre un procés congressual de debat i de reflexió. Atès que és cert

que les següents eleccions comencen a guanyar-se, o perdre's, l'endemà de les precedents, s'obre un procés i una necessitat de treball que consisteix a escoltar per proposar. El Partit Popular ha tingut grans èxits, i els tornarà a tenir, quan s'han respectat i conjugat les diferents, i de vegades aparentment contradictòries, opcions internes. Penso que Rajoy ho ha intentat sempre i ho continuarà intentant, perquè un partit de govern necessita dialogar permanentment amb si mateix i amb la societat.